

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediu Rîșcani
judecător: C. Guzun
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
judecători: M. Guzun, I. Țurcan, I. Cotruță

Î N C H E I E R E

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva,
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată "Elio Design",

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată "Elio Design" împotriva Societății cu Răspundere Limitată "Ergolemn", intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată "Elio Design" și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă ca nefondată cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată "Elio Design" împotriva Societății cu Răspundere Limitată "Ergolemn", intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor,

c o n s t a t ă :

La 05 noiembrie 2015, SRL "Elio Design" a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL "Ergolemn", intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, cu privire la stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor.

În motivarea acțiunii a indicat că, SRL „Elio Design” utilizează pe teritoriul Republicii Moldova marca „E” , ce aparține reclamantei, conform certificatului nr. 14501A, pentru produsul din clasa 20 - mobilă. Reclamanta SRL „Elio Design”

utilizează marca respectivă din 13 iunie 2008, în baza contractului de licență de la ÎI "Service Arama". Iar, din 22 ianuarie 2013, SRL „Elio Design” utilizează marca „E” , conform contractului de cesiune parțială a drepturilor asupra mărcii „E” , sub clasificarea 20 – mobilă, publicate în BOPI 3/2013, în urma înregistrării.

Reclamanta SRL „Elio Design” a indicat că are înregistrată marca „E” , prin certificatul nr. 14501A.

Prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 23 octombrie 2013, a fost menținută hotărârea Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2013, prin care a fost recunoscută notorie marca „E Ergolemn” , după SRL „Ergolemn”. În baza deciziei menționate, SRL „Ergolemn” a înregistrat marca notorie „E Ergolemn” , cu numărul mărcii notorii 23, înscrisă în registrul mărcilor notorii la 14 noiembrie 2013.

La 15 iunie 2015, SRL „Elio Design” a expediat în adresa SRL „Ergolemn” o scrisoare, prin care a solicitat titularului mărcii notorii „E Ergolemn” , să-și determine poziția, față de invocarea titlului său de protecție împotriva utilizării mărcii „E” , de către SRL „Elio Design”.

Reclamanta, SRL „Elio Design”, a reiterat că scrisoarea în adresa SRL „Ergolemn”, a fost recepționată de către aceasta la 17 iunie 2015. Astfel, a indicat că, SRL „Ergolemn” în termen de 3 luni, de la momentul recepționării scrisorii, nu și-a determinat poziția referitor la utilizarea mărcii nr. 14501A, de către SRL „Elio Design”, apărând necesitatea intentării unei acțiuni privind stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor.

Reclamanta, SRL „Elio Design”, a indicat că, marca „E” , cu nr. 14501A, înregistrată după SRL „Elio Design”, era folosită și se folosește până în prezent, în ramura producției mobilei având, înregistrarea în clasa 20-mobilă. De asemenea, a indicat că SRL „Ergolemn” activează în același domeniu. Până la recunoașterea mărcii notorii nr. 23, SRL „Ergolemn”, deținea marca „E Ergolemn” , nr. 16826, pentru alte produse, cu excepția "mobilă". În situația dată, deoarece SRL „Ergolemn”, în termenul prevăzut de legislație, nu și-a determinat poziția, față de invocarea titlului său de protecție, împotriva utilizării mărcii „E” , de către SRL „Elio Design”, reclamanta, SRL „Elio Design”, a considerat că, nu încalcă drepturile SRL „Ergolemn”, titularul mărcii notorii nr. 23 „E Ergolemn” , la folosirea mărcii în clasa 20 - mobilă, fapt, care a solicitat a fi constatat de către instanța de judecată.

Reclamanta, SRL „Elio Design”, a indicat că, conform dispozițiilor art. 62 al Legii nr. 38 din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor, orice persoană care utilizează o marcă protejată pe teritoriul Republicii Moldova, sau care a făcut pregătiri serioase și efective pentru utilizare, este în drept să solicite titularului de drept să-și determine poziția, față de invocarea titlului său de protecție, împotriva acestei utilizări, poziție, pe care titularul o va comunica persoanei respective. Dacă poziția titularului, prevăzută la alin. (1), nu satisface persoana interesată sau dacă titularul nu și-a

determinat poziția în termen de 3 luni, persoana în cauză este în drept să intenteze o acțiune în instanța judecătorească competentă privind stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor.

Reclamanta, SRL "Elio Design", a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, stabilirea faptului de neîncălcare de către SRL "Elio Design", titularul mărcii notorii "E" nr. 14501A, a drepturilor SRL „Ergolemn”, titularul mărcii notorii nr. 23 „E Ergolemn” , la folosirea mărcii în clasa 20 - mobilă.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 15 martie 2017, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată, cererea de chemare în judecată depusă de către SRL "Elio Design", împotriva SRL „Ergolemn”, cu privire la stabilirea faptului de neîncălcare de către SRL "Elio Design" a drepturilor SRL „Ergolemn” la folosirea mărcii în clasa 20 - mobilă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, a fost admis apelul declarat de SRL "Elio Design", a fost casată integral hotărârea Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani din 15 martie 2017, în cauza civilă nr. 2-539/17, și a fost pronunțată o nouă hotărâre prin care a fost respinsă ca nefondată, cererea de chemare în judecată înaintată de SRL "Elio Design" împotriva SRL „Ergolemn”, intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că prima instanță corect a respins cerințele SRL "Elio Design", privind stabilirea faptului de neîncălcare de către SRL "Elio Design" titularul mărcii nr. 14501A a drepturilor SRL "Ergolemn" titularul mărcii notorii „E Ergolemn” , nr. 23 la folosirea mărcii în clasa 20 – mobilă, însă a invocat că la caz, prevederile Legii cu privire la proprietate nr.459-XII din 22 ianuarie 1991, nu trebuia să fie aplicată. Mai mult, instanța de apel a reiterat că, Legea cu privire la proprietate nr.459-XII din 22 ianuarie 1991, a fost abrogată la data de 30 martie 2007, din aceste considerente, ținând cont de prevederile art. 386 alin.(1) lit. d) Cod de procedură civilă, hotărârea primei instanțe a fost casată.

Instanța de apel, a mai reținut că, dreptul de proprietate a pârâtului SRL „Ergolemn”, asupra mărcilor sale s-a născut în conformitate cu prevederile Legii cu privire la protecția mărcilor, parcurgând toate etapele necesare pentru înregistrare prevăzute atât de lege cât și de Regulamentul privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor cât și prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 23 octombrie 2013, prin care s-a recunoscut notorietatea mărcii „E Ergolemn” din data de 01 ianuarie 2005, după SRL „Ergolemn”.

Instanța de apel a constatat că, prin decizia Curții Supreme de Justiție din data de 23 octombrie 2013, s-a recunoscut notorietatea mărcii „E Ergolemn” din data de 01 ianuarie 2005, după SRL „Ergolemn” și s-a respins acțiunea reconvențională a ÎI "Service Arama" către SRL „Ergolemn”, privind stabilirea folosirii de către SRL „Ergolemn”, cu rea-credință a mărcii nr. 16826 din 09 martie 2006, stabilirea încălcării

de SRL „Ergolemn”, a dreptului exclusiv al lui ÎI ”Service Arama”, la folosirea mărcii nr. 14501 și recunoașterea notorietății mărcii cu nr. de înregistrare 14501.

Prin urmare, în conformitate cu art.123 alin. (2) Cod de procedura civilă, instanța de apel a invocat că, existența unei hotărâri judecătorești definitive, prin care se constată că, marca „E Ergolemn” , este una notorie, denotă lipsa temeiniciei și a legalității pretențiilor SRL „Elio Design”.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele apelantei SRL „Elio Design”, precum că, prima instanța la emiterea hotărârii din 15 martie 2017, eronat a identificat obiectul prezentei pricini și anume litigiu examinat, are ca obiect stabilirea faptului de neîncălcare, de către SRL "Elio Design" a drepturilor SRL "Ergolemn", la folosirea mărcii în clasa 20-mobilă, pe când obiectul altor acțiuni, la care face referire reprezentantul SRL "Ergolemn", și reținute de instanța de judecată la motivarea hotărârii, este dreptul de proprietate la marca „E” . Or, ambele pretenții sunt în legătură de cauzalitate, respectiv în cazul în care s-a recunoscut notorietatea mărcii „E Ergolemn” din data de 01 ianuarie 2005, după SRL „Ergolemn”, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 23 octombrie 2013, nu poate fi stabilit faptului de neîncălcare de către SRL "Elio Design" a drepturilor SRL "Ergolemn" la folosirea mărcii în clasa 20-mobilă.

La fel, instanța a reținut că prin Raportul din 18 februarie 2010, anexat la materialele cauzei, posibilitatea confundării de către consumatori, a imaginii ”Elio Design” față de marca „E Ergolemn” , poate fi exprimată procentual în cifra de aproximativ 85%-90%.

La data de 23 ianuarie 2018, SRL ”Elio Design” a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre de admitere a acțiunii cu stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor SRL „Ergolemn” titularul mărcii notorii „E Ergolemn” nr. 23, la folosirea mărcii în clasa 20-mobilă și încasarea cheltuielilor de judecată .

În motivarea cererii de recurs recurenta, SRL ”Elio Design” a menționat că, instanța de apel la examinarea cauzei a încălcat prevederile art. 9 și 62 al Legii cu privire la protecția mărcii, art. 2, 3, 4, al Legii cu privire la Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, art. 33, 127 din Constituție și a interpretat în mod eronat legea, respectiv concluziile instanței de apel fiind în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Recurenta, SRL ”Elio Design”, a menționat că, instanța de apel a examinat superficial cauza și nu a fost imparțială la examinarea prezentei pricini, fiind astfel pronunțată o decizie în favoarea SRL „Ergolemn”.

Recurenta, SRL ”Elio Design”, a mai menționat că, judecătorul Maria Guzun, nu a avut dreptul să participe la examinarea cauzei în instanța de apel, deoarece anterior, a examinat și s-a expus, pe o cauză conexă, ce este invocată de către instanța de apel în motivarea deciziei.

Recurenta, a invocat că, hotărârea primei instanțe cât și decizia instanței de apel, au fost bazate pe poziția expusă de reprezentantul SRL „Ergolemn” SRL, fiind ignorate argumentele și prevederile legale invocate de către SRL ”Elio Design”.

A mai indicat recurenta că, Curtea de Apel Chișinău, corect a constatat că SRL ”Elio Design” este titularul mărcii „E” nr. 14501A , înregistrată pentru produsul clasei 20 – mobilă, în baza contractului de cesiune parțială a mărcii din 22 ianuarie 2013.

Recurenta SRL ”Elio Design”, a considerat că nu este clar și explicit, cum instanța de apel, a conchis că este întemeiată concluzia primei instanțe, referitor la respingerea cerinței SRL „Elio Design”, cu privire la stabilirea faptului de neîncălcare de către SRL „Elio Design”, titularul mărcii nr. 14501A, a drepturilor SRL „Ergolemn”, titularul mărcii notorii nr. 23, la folosirea mărcii în clasa 20-mobilă.

La fel recurenta a menționat că, prima instanță, cât și instanța de apel au apreciat greșit obiectul acțiunii deduse judecății, acțiunea în cauză având ca obiect, stabilirea faptului de neîncălcare de către SRL ”Elio Design”, a drepturilor SRL „Ergolemn”, la folosirea mărcii în clasa 20-mobilă, pe când obiectul altor acțiuni, la care face referire reprezentantul SRL „Ergolemn”, fiind indicat în hotărârea primei instanțe cât și instanței de apel, este dreptul de proprietate la marca „E” .

Recurenta, SRL ”Elio Design”, consideră că, doar în situația când se va stabili, prin hotărâre definitivă și irevocabilă, cine este proprietarul mărcii „E” și ca consecință, se va radia dreptul asupra acestei mărci, la un proprietar anume, doar după această, se va putea invoca, încălcarea prin folosirea abuzivă a mărcii de către alte persoane, ce nu au înregistrat un astfel de drept.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate a Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, a fost expediată participanților la proces la 15 decembrie 2017, prin scrisoarea de expediere nr. 17983 (f. d. 160), însă dovada recepționării de către SRL ”Elio Design”, la materialele cauzei, lipsește.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul, a fost depus de SRL ”Elio Design”, la data de 23 ianuarie 2018, cu respectarea termenului indicat la art. 434 Cod de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL ”Elio Design”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs depusă de SRL "Elio Design", nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia acesteia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de Procedură Civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 Cod de procedură civilă și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL "Elio Design" nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de SRL "Elio Design" împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată "Elio Design" împotriva Societății cu răspundere limitată "Ergolemn", intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan